DIN RAPORTUL FINAL „ANALIZA DICTATURII COMUNISTE DIN ROMÂNIA“

În dorința de a oferi cititorilor noștri — care poate nu și-au achiziționat volumul — posibilitatea să ia cunoștință de principalele aspecte și probleme cuprinse în ANALIZA DICTATURII COMUNISTE DIN ROMÂNIA (Raportul final), continuăm în acest număr al revistei reproducerea celor mai semnificative pasaje din Raportul respectiv. Scopul acestui demers este ca uitarea să nu se așternă peste ororile pe care regimul comunist, ilegitim și criminal, le-a pricinuit poporului român de-a lungul anilor de teroare comunistă.

Suprimarea disidenței, celebrarea liderului

În România, disidența s-a redus la atitudini idealiste, cu atât mai eroice cu cât cei care dădeau glas unor vederi neortodoxe nu puteau conta pe solidaritatea colegilor lor. Michael Shafir îl citează pe un specialist occidental în afaceri est-europene care i-a spus la începutul anilor 1980 că „disidența română trăiește la Paris, iar numele ei este Paul Goma”. În ianuarie 1977, Goma i-a trimis o scrisoare de solidaritate lui Pavel Kohout, unul dintre liderii grupului cehoslovac Carta 77. Goma a scris și un apel către Conferința de la Belgrad, prin care cerea ca regimul Ceaușescu să respecte prevederile Conferinței de la Helsinki cu privire la drepturile omului. Cu toate acestea, în afară de colegul său de breaslă, scriitorul Ion Negoițescu, și de medicul psihiatru Ion Vianu, nici un alt intelectual român nu l-a sprijinit pe Goma. Dimpotrivă, în paginile revistei xenofobe „Săptămâna” erau menționate originile basarabene

ale lui Goma pentru a explica gestul său de revoltă. În final, în jur de 200 de oameni au semnat apelul lui Goma, dar marea majoritate a acestora doreau să obțină doar un pașaport — așa-numitul „pașaport Goma” — pentru a emigra. Goma a fost arestat pe 1 aprilie 1977, dar a fost eliberat pe 6 mai, în urma unei campanii internaționale; în noiembrie 1977, el a părăsit România și s-a stabilit la Paris, împreună cu soția și cu fiul său.

Alți disidenți români, precum Doina Cornea, Dan Petrescu, Liviu Cangeopol, Luca Pițu, Mircea Dinescu, Dorin Tudoran, Gabriel Andreescu sau Radu Filipescu, au avut parte de aceeași izolare și lipsă de sprijin. Regimul a reușit să insufle frică, iar Partidul a răspuns la nesupunerea civilă cu măsuri draconice. Minoritățile religioase și naționale au fost persecutate. Radu Filipescu, declarat prizonierul lunii decembrie 1984 de către organizația Amnesty International, a fost condamnat la 10 ani de închisoare pentru „propagandă împotriva ordinii socialiste”. Tânărul inginer electronist român, născut în 1956, a fost acuzat că scrisese și distribuise manifeste care condamnau greșelile lui Ceaușescu în domeniul economic și conducerea sa dictatorială.

Până la colapsul din 1989, „a trăi în adevăr” nu a reprezentat o opțiune pentru marea majoritate a elitei intelectuale române. În plus, o alianță între clase sociale — în sensul sprijinirii de către intelectuali a grevei minerilor din Valea Jiului din august 1977 sau a protestului de la Brașov din noiembrie 1987 — nu s-a format niciodată. Până la revolta muncitorilor de la Brașov, clasa muncitoare română a căutat mai degrabă să găsească diverse forme de „a se descurca” decât să ridice vocea împotriva regimului. Între 1964 și 1977, datorită unei abile combinații între industrializare și naționalism reușite de către regim, „noul contract social” a funcționat bine. Nici măcar după revolta muncitorilor de la Brașov din 1987 nu s-a dezvoltat o alianță între clase, între intelectualii critici și muncitorii nemulțumiți.

Adăugând nedreptății insulta, Ceaușescu a selectat colaboratori recrutați din rândurile minorităților etnice pentru a-i susține pretenția de a fi descoperit cea mai potrivită soluție marxist-leninistă pentru problema națională. Astfel, potrivit lui Mihai Gere, membru supleant al Comitetului Executiv al PCR și președinte al Consiliului Oamenilor Muncii de Naționalitate Maghiară din România, problema națională fusese rezolvată într-un „mod profund umanist”. Orice critică la adresa xenofobiei lui Ceaușescu era considerată propagandă perfidă,

antiromânească: „Am aflat recent despre poziții, concepții și atitudini de peste hotare, din ce în ce mai frecvente, care distorsionează istoria poporului român, realitățile din România socialistă de azi și modul în care a fost rezolvată problema națională; toate acestea reprezintă calomnii și un amestec grosolan în viața și în afacerile noastre interne”.

Una dintre cele mai timpurii expresii ale cultului lui Ceaușescu a fost un volum masiv intitulat *Omagiu*, publicat în 1973. Liderului suprem îi plăceau pompa de tip bizantin și simbolurile monarhice: sceptrul prezidențial, care a fost introdus la 28 martie 1974, atunci când Ceaușescu a devenit primul președinte al României, a reprezentat probabil primul semn palpabil al derulării unui scenariu dinastic.

La mijlocul anilor 1980, cultul dezvoltase forme fără precedent, depășind cu mult expresiile relativ benigne de la începutul anilor 1970. Aniversarea a douăzeci de ani de la alegerea lui Ceaușescu ca secretar general a dezlănțuit o avalanșă de imnuri și ode ditirambice, menite să gâdile nemăsurata sete de mărire a liderului suprem. Laudele servile ale lui Corneliu Vadim Tudor, care era nu numai un neobosit menestrel prezidențial, dar și autorul unor vehemente pamflete antisemite, se apropiau de deificare: „Ne bucurăm pentru existența providențială a acestui om, atât de profund atașat de pământul nostru străbun, ar trebui să ne bucurăm pentru tinerețea sa veșnică, ar trebui să fim cu toții recunoscători pentru faptul că-i suntem contemporani și să-i mulțumim pentru toate acestea. Numai datorită voinței sale suntem acum cu adevărat stăpâni în casa sufletelor noastre”.

Fiecare 26 ianuarie — ziua de naștere a lui Ceaușescu — era o ocazie pentru ceremonii solemne și tributuri servile aduse „geniului” său. Toate mijloacele de informare românești salutau „meritele sale excepționale” și nici o hiperbolă nu era de ajuns atunci când era vorba de a glorifica realizările președintelui. În mod similar, meritele Elenei Ceaușescu în domeniul științei, tehnologiei și culturii erau subliniate fără încetare de propaganda de partid.

Odată dezlănțuit, mecanismul cultului a căpătat o dinamică proprie și a devenit o trambulină pentru pseudointelectuali și carieriști de profesie, care alimentau setea de glorie a secretarului general. De exemplu, pe 26 ianuarie 1986, „Scânteia” a dedicat aniversării președintelui aproape o ediție întreagă. Pe prima pagină, un chenar roșu încadra fotografia președintelui și un editorial de 700 de cuvinte, intitulat „Întreaga națiune

îl sărbătorește pe marele erou al țării". Același număr conținea numeroase poeme și articole, având titluri ca „Marele arhitect", „Epoca de aur" sau „Scumpa oră din ianuarie".

Criza economică a anilor 1980. Chestiunea penuriei

În anii 1980, România comunistă a trecut printr-una dintre cele mai severe crize economice din istoria sa. Cauzele au fost multiple. Sâmburii crizei erau conținuți în însăși logica sistemului său politic și economic. Economiile socialiste au fost sugestiv denumite „economii de penurie". Ca tip particular de sisteme redistributive, economiile comuniste vizau acumularea de resurse (inclusiv mijloace de producție) la Centru, ce urmau a fi apoi redistribuite populației pe criterii strict politice. Acumularea cu orice preț a resurselor la Centru se baza, printre altele, pe planificarea centralizată și minuțioasă a tuturor activităților economice, deși „Centrul nici nu avea capacitățile logistice de a planifica *totul* și nici mijloacele de a controla măsura în care sarcinile de plan erau îndeplinite". În plus, regimurile comuniste din Europa Centrală și de Est (printre alte regimuri „frățești") își propuseseră drept obiectiv reducerea decalajelor economice dintre aceste țări și „Vest" (țările capitaliste). Tributari viziunii leniniste, pentru liderii comuniști est-europeni principala (dacă nu singura) cale de reducere a acestor decalaje era industrializarea masivă și cu orice sacrificii a acestor țări. Acest lucru s-a tradus (mai ales în România) prin neglijarea deliberată a nevoilor de consum ale populației. Din această cauză, unii analiști ai regimurilor comuniste le definesc drept „dictaturi asupra nevoilor". Acumularea de resurse în mâinile Centrului, planificarea excesivă și aberantă, alături de politicile de industrializare extensivă au condus la apariția penuriei la o serie largă de bunuri în toate țările comuniste din Centrul și Estul Europei și în fosta Uniune Sovietică.

Alături de logica sistemului redistributiv, criza economică a țărilor comuniste a fost declanșată și de o serie de factori exogeni, cum a fost de pildă criza economică globală de la începutul anilor 1970 (criza petrolului din 1973). Curând după această criză, în încercarea de a-și continua politicile de dezvoltare economică (prin industrializare),

regimurile comuniste din Centrul și Estul Europei au apelat la credite externe, furnizate îndeosebi de țările arabe. Se pare că apelul la aceste credite a fost masiv și s-a făcut aproape fără discernământ, astfel că multe țări socialiste s-au trezit prinse în capcana ratei dobânzilor. Unele regimuri comuniste (Polonia și Ungaria) au direcționat o parte din aceste împrumuturi externe pentru a acoperi nevoile de consum ale populației. De asemenea, în anii 1980, în încercarea de a atenua efectele crizei economice, Polonia și mai ales Ungaria au acceptat și încurajat existența legală a unui sector economic privat ori a așa-numitei „economii secundare".

România sub Ceaușescu a urmat însă o altă cale, care a adâncit și mai mult dimesiunile crizei. Astfel, împrumuturile externe au fost în principal direcționate către continuarea industrializării extensive (și îndeosebi către dezvoltarea industriei grele), într-o perioadă în care economia mondială (mai ales cea capitalistă) punea accent pe restructurare, flexibilizare, dezvoltarea serviciilor și în special a tehnologiei informațiilor. Dezvoltarea industriei grele s-a făcut, evident, în detrimentul nevoilor de consum ale populației. Ceea ce însă a dat o lovitură năucitoare nivelului de trai în România deceniilor opt și nouă a fost decizia aberantă a lui Ceaușescu de a plăti integral și într-un interval de timp scurt datoria externă a țării.

Plata datoriei externe s-a făcut cu sacrificii uriașe din partea populației, care a trebuit să îndure și să facă față unor serii repetate și îndelungate de lipsuri în ceea ce privește aprovizionarea cu alimente, bunuri de larg consum și accesul la diverse servicii. Astfel, în 1981 conducerea de partid a decis raționalizarea pâinii, a laptelui, zahărului, a cărnii și a produselor din carne. În paralel, se impune un program de „alimentație rațională", în care „sub pretextul că populația mănâncă prea mult, că se consumă prea multe calorii, s-au fixat cantitățile alocate anual cetățenilor pentru perioada 1982-1985". Ulterior, „rațiile individuale anuale prevăzute inițial în *programul științific de alimentație* au scăzut, astfel încât ele să nu depășească 2800-3000 de calorii zilnic".

Din ianuarie 1982 s-a început limitarea distribuirii energiei electrice către populație; până la căderea regimului comunist în 1989, livrarea curentului electric către populație se oprea de câteva ori pe zi, fără niciun program ori logică aparente și fără anunțarea prealabilă a consumatorilor casnici. Simultan, cetățenii erau îndemnați să economisească

energia electrică prin scoaterea din funcțiune pe timpul iernii a frigiderelor, prin neutilizarea mașinilor de spălat și a altor bunuri electrocasnice sau prin nefolosirea ascensoarelor. Furnizarea energiei termice către consumatorii casnici a fost de asemenea supusă raționalizării, fapt ce a avut consecințe dramatice — dacă nu chiar letale — asupra stării de sănătate a populației. Benzina și motorina au fost și ele raționalizate și, în încercarea de a limita și mai mult consumul acestora, regimul a procedat la restricționarea dreptului de circulație al vehiculelor proprietate personală în zilele de duminică. În același timp, în mass-media aveau loc campanii periodice prin intermediul cărora se aducea la cunoștința publicului existența unor cazuri de neglijență și risipă a energiei electrice, a apei menajere sau a combustibililor. De asemenea, „presa de partid transmitea apeluri repetate către țărani de a înlocui munca mecanică prin cea manuală, prin înlocuirea camioanelor și tractoarelor cu căruțe trase de cai".

Așa cum am menționat anterior, lipsa unor bunuri și servicii era caracteristică multor țări ale lagărului socialist. În România anilor 1980, *penuria de bunuri și servicii a luat forme mult mai severe decât în alte țări* „*surori*". Bunăoară, produse alimentare de bază precum pâinea, uleiul și zahărul erau „raționalizate" și — în teorie — puteau fi obținute numai pe baza unor cartele individuale sau familiale. În practică, însă, deținerea unor cartele nu garanta în niciun fel că produsele astfel „raționalizate" puteau fi și procurate. Adeseori, achiziționarea produselor „pe cartelă" era un proces extrem de anevoios, cetățenii fiind nevoiți să stea ore în șir la cozi pentru a obține bunuri care, teoretic, le erau garantate de către autorități prin cartele. Chestiunea era și mai dramatică — și degradantă — în cazul locuitorilor din mediul rural (și mai ales în cazul țăranilor cooperatori) care se confruntau cu și mai mari dificultăți decât orășenii în a-și procura ulei, zahăr sau chiar pâine.

Carnea și produsele din carne erau de asemenea raționalizate și cu toate acestea erau foarte greu de procurat. Bunăoară, înainte de căderea regimului, autoritățile hotărâseră că în București salamul se va vinde numai pe baza buletinului de identitate care atesta calitatea de rezident al Capitalei. Mai mult, fiecare rezident legal al Bucureștiului putea cumpăra, după ore bune de stat la o coadă, maxim 200 de grame de salam. (Pentru o cantitate mai mare, se stătea de mai multe ori la coadă.) Crescătorilor de animale din mediul rural le era interzis să își

sacrifice viței pentru consumul propriu sau pentru vânzare; în general, creșterea animalelor și sacrificarea lor pentru autoconsum sau pentru piață erau strict reglementate. Ouăle, orezul, făina, laptele și produsele din lapte făceau și ele parte din lista produselor care erau de multe ori inaccesibile populației. Unele dintre aceste produse (carnea și produsele din carne, cașcavalul, brânza) erau folosite ca „monedă" pentru a obține alte produse, pentru a avea acces la unele servicii sau pentru a obține diverse favoruri de la superiorii ierarhici ori de la alți indivizi. Lista bunurilor greu accesibile mai cuprindea și hârtia igenică, medicamentele și vata medicinală, detergentul sau săpunul. (Trebuie notat că planificarea în regimul Ceaușescu ajunsese până la a specifica în documente oficiale că „igiena unui locuitor al țării se poate rezolva cu 1,9 kilograme de săpun anual".)

Pentru a-și procura astfel de bunuri, mulți dintre cetățenii României erau prinși într-un păienjeniș de relații sociale denumite generic „pile". Acestea erau echivalentul a ceea ce în Uniunea Sovietică era desemnat drept „blat" — „modalitați de a obține sau aranja ceva pe baza relațiilor personale". Atât de omniprezente erau „pilele" în viața românilor, încât aceștia ajunseseră să glumească cu amărăciune spunând că acronimul PCR se referă de fapt la „Pile, Cunoștințe și Relații". Cunoștințele și relațiile erau, așadar, necesare pentru a obține diverse bunuri „rare" în comunism precum carnea sau produsele din carne, ouă, ulei, zahăr, benzină, cafea etc.

Aceste rețele sociale aveau o compoziție extrem de eterogenă; „pilele" ori „relațiile" legau indivizi între care existau diferențe importante de clasă ori statut social (măcelari și profesori universitari, vânzători la „Alimentara" și ingineri, cercetători științifici și vânzători la „Aprozar" [magazine de legume și fructe], șefi de depozite de combustibili și medici etc). Cultivarea unor relații privilegiate cu vânzătorii (de la măcelărie, pâine, „aprozar", șefi de depozite de combustibili) ilustrează una dintre caracteristicile „pieței" din sistemele economice socialiste. Dacă, pe piața capitalistă, cumpărătorul este actorul principal, pe piața socialistă, vânzătorul este cel care dictează. În comunism, spune Kornai, avem de-a face cu o competiție acerbă între cumpărători, care se luptă între ei pentru a intra în grațiile vânzătorului; în comunism, „cumpărătorul încearcă să-l flateze pe vânzător pentru a-i câștiga favorurile".

Ceea ce se tranzacționa prin „pile" sau „relații" era *accesul* la unele *bunuri* și — extrem de important — la alte *servicii* (asistență medicală de calitate, avorturi, bilete în stațiuni, meditații pentru elevi etc.) sau *favoruri* (înscrierea copiilor la școli „bune", promovarea examenelor, amânarea stagiului militar, transferuri de la un loc de muncă la altul, avansarea în carieră etc.). Ca și în Uniunea Sovietică, unde se spunea că „blatul este mai puternic decât Stalin", în România, „pilele" jucau un rol crucial nu doar pentru supraviețuirea indivizilor, ci pentru însăși funcționarea sistemului. „Relațiile" pe care directorii de întreprinderi le aveau unii cu alții sau cu superiorii ierarhici din ministere îi ajutau să obțină materiile prime și investițiile necesare pentru a face față sarcinilor absurde ale planului cincinal. Deși „pilele, cunoștințele și relațiile" implicau uneori aspecte ilegale, ca tip de relații sociale „pilele" nu sunt integral reductibile la fenomene precum mita, corupția, relațiile de tip clientelar sau clientelismul de partid. „Pilele" în România sau „blatul" în Uniunea Sovietică sunt *relații sociale a căror existență s-a datorat unui sistem economic caracterizat de lipsuri cronice și unui sistem politic care privilegia (implicit sau explicit) anumite categorii sociale în defavoarea altora*.

Întorcându-ne la chestiunea bunurilor „rare" din comunism, pe lângă produse de bază precum pâinea, zahărul, uleiul, ouăle, laptele, carnea, exista și o serie de alte bunuri care făceau obiectul fascinației și dorinței intense a populației, cum ar fi cafeaua, portocalele, bananele, ciocolata, bomboanele „cubaneze", guma de mestecat, băuturile răcoritoare Pepsi ori Coca Cola, țigările „bune" (i.e., de import), blugii, pantofii sport adidas, băuturile spirtoase (coniacul și whisky-ul), combinele muzicale, radiocasetofoanele, videorecorderele, casetele audio și video, discuri cu muzică, reviste (Pif, Rahan, Bravo), cataloage de modă (Neckermann sau Quelle), deodorante (Fa sau Rexona erau cele mai populare branduri), parfumuri.

Unele dintre aceste bunuri puteau fi achiziționate din magazine speciale, cu plata în valută, denumite „Shop". Acestea erau însă accesibile numai cetățenilor străini sau cetățenilor români care dețineau legal valută (le fusese trimisă de rude din străinătate sau o dețineau întrucât lucraseră peste hotare). Majoritatea românilor își procurau însă astfel de bunuri de pe piața neagră sau prin intermediul „pachetelor" trimise de rudele și prietenii plecați „definitiv" peste hotare. Bunurile de import aveau o viață aparte în România anilor 1980. Bunăoară, țigările „bune"

erau păstrate pentru a fi fumate la ocazii speciale (nunți, botezuri, alte reuniuni). Cele mai căutate ori „bune" țigări erau Kent, urmate de Marlboro, Dunhill, Salem, Vikend (din fosta Iugoslavie), BT (Bulgarian Tobacco), țigările albaneze Apollonia și DS (denumite informal, „Drumul Spitalului"). De foarte multe ori, țigările „bune" (Kent, în special) erau modalitatea preferată ori curentă de a recompensa serviciile unui medic sau reprezentau monedă de schimb pentru a obține alte bunuri și favoruri.

De asemenea, a avea blugi, adidași sau a fuma țigări „bune" erau de multe ori indicatori de status. În unele cazuri, sticlele de băutură străină, golite de conținutul original și reumplute apoi cu ceai, ori pachetele de țigări străine — goale sau nu — erau expuse cu mândrie în vitrina din sufragerie, alături de nelipsitele bibelouri, mileuri și poze de familie. Cutiile goale de „bere străină" sau de băuturi răcoritoare erau folosite ca recipiente pentru cafea sau ca suporturi pentru colecția de pixuri sau stilouri. Până și banalele brichete de plastic aveau o viață aparte și mult mai îndelungată decât în țările lor de origine (în Vest): după golirea lor, brichetele erau reumplute cu gaz în ateliere speciale, care erau parte a unei mici industrii de reparare și umplere a brichetelor.

Așadar, anii 1980 în România comunistă au fost anii unei severe crize economice și politice. Așa cum am menționat anterior, criza economică (manifestată prin lipsuri cronice de bunuri și servicii) a afectat toate țările lagărului socialist în aceeași perioadă. Și la acest punct însă România a constituit o excepție prin dimensiunile impresionante și efectele dramatice ale crizei asupra populației. *Extrema severitate a crizei economice din România socialistă a fost rezultatul deciziilor aberante ale lui Ceaușescu și conducerii de partid de a continua cu politica de industrializare extensivă și de a plăti integral și în timp cât mai scurt datoriile externe ale țării.*

Astfel, cetățenii României socialiste care, în teorie, trăiau într-una dintre cele mai prospere și faste perioade din istoria acestei țări, în practică erau nevoiți să depună eforturi însemnate pentru a supraviețui. Alimente de bază (pâinea, zahărul, uleiul, ouăle, laptele, carnea) deveniseră bunuri *rare*, în ciuda măsurilor de raționalizare instituite de regim. Importurile de bunuri de consum și de alte produse, precum medicamentele, au fost drastic reduse. Populația, și nu mamuții industriali, a fost cea care a trebuit să suporte cu stoicism „raționalizările" la capitolul

energie electrică, termică sau combustibili. Efectele acestor lipsuri și privațiuni au fost însemnate, mai ales în ceea ce privește starea de sănătate a populației (subnutriție, [re]apariția și proliferarea unor boli specifice țărilor sărace/ perioade istorice anterioare etc.). Mai mult, prin politica sa din anii 1980, regimul Ceaușescu a renunțat se pare chiar la una din mult trâmbițatele funcții ale statului comunist, cea socială. Alienarea față de regim și nemulțumirea populară au înregistrat în această perioadă de criză cote îngrijorătoare, pe care Ceaușescu, prea prins în propriile-i fantasme ideologice, le-a ignorat până în fatidica zi de 22 decembrie 1989.

Sfârșitul anilor 1980 a coincis cu accentuarea politicii represive, inclusiv în plan economic. Cu sprijinul unor specialiști din domeniul sănătății (dr. Iulian Mincu) și din alte sectoare, conducerea PCR, și în primul rând Nicolae Ceaușescu au luat decizii cu grave consecințe în planul vieții cotidiene a cetățenilor României: penuria artificială organizată statal, reducerea dramatică a consumului de electricitate pentru uzul cetățenilor, dar nu numai, justificarea pe baze fals științifice a unor politici deliberate de înfometare a populației. La toate acestea trebuie să adăugăm reducerea consumului de gaze și obligarea populației la un trai în condiții insuportabile, la temperaturi sub 10°C. Spre a relua titlul unui eseu al scriitorului disident Dorin Tudoran, România acelor ani era dominată de foame, frig și frică. Alimentele naturale lipseau, legumele deveniseră o raritate, erzațurile (de la „nechezol" la soia) erau glorificate ca trufandale. O întreagă oaste de poeți de curte și ziariști insensibili a contribuit la glorificarea acestei revoltătoare stări de fapt. Din toate punctele de vedere, inclusiv economic, România anilor 1980 ajunsese într-o situație de criză revoluționară. Obsesia lui Nicolae Ceaușescu și a camarilei sale, izvorâtă înainte de toate dintr-o filozofie autarhică, de a achita, într-un interval foarte scurt, întreaga datorie externă (de peste 8 miliarde de dolari), a dus la deteriorarea accelerată a bazei tehnologice a economiei, a industriei turistice și a condițiilor de viață. Vocea economiștilor de profesie a amuțit. Cozile interminabile, soldate întotdeauna cu rezultate incerte, au devenit viața de zi cu zi a cetățenilor români. Chiar unii membri ai CPEx erau șocați de ceea ce se petrecea în planul consumului populației, însă au preferat să-și păstreze reacțiile în secret; le-au menționat peste ani în memoriile lor autojustificatoare.

Războiul regimului comunist contra țărănimii: rezistență și represiune

Afectați profund și în masă prin sistemul spoliator al cotelor și prin colectivizare, țăranii din România au căutat diverse căi de ieșire din impas, cel mai adesea printr-un complicat sistem de adaptare, de rezistență pasivă și de negociere cu autoritățile locale. Însă au existat și destule momente în care mase de țărani s-au pus în mișcare, apărându-și sau cerându-și drepturile prin mijloace violente, stârnind îngrijorarea sau chiar panica factorilor de decizie de la București, oricum puțin (ca să nu spunem deloc) dispuși să țină cont de opiniile și de interesele agricultorilor privați.

Impunerile la plata cotelor erau atât de mari în 1949, încât unor țărani nu li se lăsase decât sămânța necesară pentru următorul an agricol. Spre exemplu, un țăran mijlocaș din comuna Gogoșița, județul Dolj, care recoltase 3 300 kg de grâu, a rămas cu doar 150 kg de grâu de sămânță. Astfel de situații au fost numeroase în anumite județe, în actele PMR fiind nominalizate Hunedoara și Someș. În unele locuri, pentru a îndeplini planul, autoritățile au mers din casă în casă și au luat inclusiv semințele. Pe ansamblul României, recolta de grâu s-a dovedit mai slabă în anul 1949, motiv pentru care autoritățile de la București au considerat că baza planului de colectare erau unele județe din Banat și Ardeal. În vederea realizării planului, s-a luat decizia efectuării treierișului la arie, prelevările forțate de cereale putându-se face mult mai ușor și eficient pentru stat. Cotele exagerate, care practic îi lăsau pe țărani fără truda lor de peste an, și impunerea plăților către muncitorii de la batoze în bani (fără mare valoare) și nu în natură, cum era cutuma, aveau să provoace mari răscoale. Pe lângă aceste cauze, nu trebuie să pierdem din vedere că aroganța activiștilor de partid, lipsa lor de considerație pentru oamenii satelor s-a dovedit în diferite locuri a fi scânteia care a declanșat marile mișcări țărănești din vara anului 1949.

Răscoale țărănești s-au produs în anul 1949 în județele Botoșani, Dorohoi, Rădăuți, Suceava, Bihor, Arad, Sălaj (zona Zalău), Brașov, Târnava Mare, Făgăraș, Turda și Mureș. Speriate de amploarea răscoalelor, în special a celor din județele Bihor, Arad și Rădăuți, dar și de posibilitatea extinderii acestora, autoritățile comuniste au intervenit ime-

diat și fără milă. Din ordinul expres al forurilor conducătoare, trupele de Securitate, Miliție sau Grăniceri au deschis focul împotriva țăranilor revoltați, înregistrându-se numeroase victime, dar au procedat și la execuții sumare (16 în județul Bihor și 12 în județul Arad). De asemenea, sute de persoane au fost arestate, judecate și condamnate de Tribunalele Militare la pedepse grele. Autoritățile au procedat și la deportarea familiilor celor uciși/executați sau închiși, locul de destinație fiind Dobrogea. Conform datelor disponibile, din județele Bihor și Arad au fost deportate 1 548 de persoane doar în intervalul 3-12 august 1949, iar din județele Rădăuți, Suceava și Dorohoi aproape 100 de persoane în noaptea de 8/9 august 1949. Ironia sorții, după pacificarea zonelor răsculate, treierișul a fost reluat, ritmul colectărilor intensificându-se.

Nemulțumirile față de colectări aveau să se mențină în lumea rurală și în anul 1950. Autoritățile au instituit pentru țărani practica plății în natură a tuturor datoriilor (rata de împroprietărire, muncile SMT, uiumul pentru treierat etc.). Însă prețul cerealelor pentru datorii a fost socotit la fel ca prețul grâului pentru colectare, adică deosebit de mic. Aceasta a dus la preluarea de la țărani a unor cantități mari de cereale la un preț scăzut. În unele zone țăranii au încercat să rezolve situația prin depunerea unor contestații în mod individual sau în grup. Situația era dramatică, înregistrându-se în mod oficial numeroase cazuri în care țăranii săraci și mijlocași rămăseseră după predarea cotelor fără nici un bob de grâu. În alte regiuni, în fața inflexibilității autorităților, puțin dispuse să ia în considerare cererile agricultorilor, aveau să izbucnească răscoale. Astfel s-a întâmplat în luna iulie 1950 în partea de sud a țării, în mod deosebit în județele Vlașca, Ilfov și Ialomița. Prin numărul localităților atinse și al țăranilor implicați, cele mai importante s-au dovedit revoltele din județul Vlașca. În unele localități s-au înregistrat cazuri în care membri ai PMR, ai organizațiilor de masă și funcționari (președinți ai Comitetelor Provizorii/primăriilor, secretari etc.) s-au situat de partea țăranilor răsculați, devenind chiar liderii acestora. Și de această dată a existat tendința extinderii acestei forme de exprimare a nemulțumirii țăranilor, tulburările fiind mult mai extinse în satele din România, fapt probat de notele și sintezele întocmite de birocrația vremii. Așa cum se procedase în anul precedent în vestul sau nordul țării, și răscoalele din sudul României au fost reprimate cu duritate.

Sectorul socialist a înregistrat o creștere în agricultură în anii 1957-

1958, mai ales în forma mai acceptabilă pentru țărani a întovărășirilor. Regimul nu renunțase însă la ideea colectivizării, pregătindu-se pentru definitivarea procesului, ceea ce avea să ducă la noi violențe în mediul rural. În multe zone ale României au avut loc răscoale țărănești. Cele mai ample s-au produs în localitățile Suraia, Răstoaca și Vadu Roșca, din actualul județ Vrancea, unde s-au înregistrat victime, iar zeci de persoane au fost arestate și condamnate la ani grei de temniță.

Plenara CC al PCR din 26-28 noiembrie 1958 a prevăzut, alături de reluarea industrializării, un ritm accelerat pentru colectivizarea agriculturii. Așa se și explică de ce au crescut mișcările de protest ale celor direct vizați. Revolte țărănești au avut loc în județele Cluj, Gorj, Mehedinți, Olt, Dolj, Teleorman și Suceava.

Cifrele (cunoscute ale) represiunii în lumea rurală. În contextul relaxării moderate de la începutul anilor 1960, Gheorghe Gheorghiu-Dej, ajuns liderul necontestat al PMR, a căutat să scoată în evidență încă o dată că dacă existaseră abuzuri în perioada de început a „construirii" socialismului aceasta se datorase de mult înlăturaților Ana Pauker, Vasile Luca și Teohari Georgescu. Spre jumătatea anului 1960, Procuratura a oferit Comitetului Central date statistice privind numărul țăranilor „condamnați pentru diferite infracțiuni în sectorul agricol", în anii 1950-1953, precum și cifre privind aplicarea decretului nr. 155/4 aprilie 1953, prin care fuseseră grațiați țărani condamnați la pedepse privative de libertate până la 2 ani. Se preciza că faptele fuseseră „folosite în multe cazuri în sensul de a se face presiuni asupra unor țărani în legătură cu transformarea socialistă a agriculturii". În total, în anii 1950-1953 fuseseră condamnați 89 401 țărani pentru neîndeplinirea planului de cultură/însămânțări și nepredarea cotelor, iar 80 077 pentru infracțiuni încadrate în articolul 183/1949 (nedesmiriștiri, nestropitul pomilor și viei, nevăruitul pomilor, netransportarea lemnelor, încălcarea circulației băuturilor alcoolice, specula, exercitarea clandestină a meseriilor și comerțului), la ambele categorii nivelul maxim fiind atins în 1952.

Gheorghiu-Dej a folosit în mod public și selectiv datele extrase de Securitate din arhivele terorii. A făcut-o mai întâi la Moscova, în octombrie 1961, când a expus în fața Congresului al XXII-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice o dare de seamă, care avea să fie reluată la Plenara Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român din 30 noiembrie-5 decembrie 1961. Dej peciza că peste 80 000

de țărani fuseseră arestați și trimiși în judecată între anii 1949-1952, cei mai mulți dintre ei „țărani muncitori" (prin aceasta înțelegându-se în epocă categoriile țăranilor săraci și mijlocași). Dintre aceștia, peste 30 000 fuseseră judecați în procese publice. Micul Stalin bucureștean a pus toate aceste victime exclusiv pe seama măsurilor represive luate de troica Ana Pauker-Vasile Luca-Teohari Georgescu.

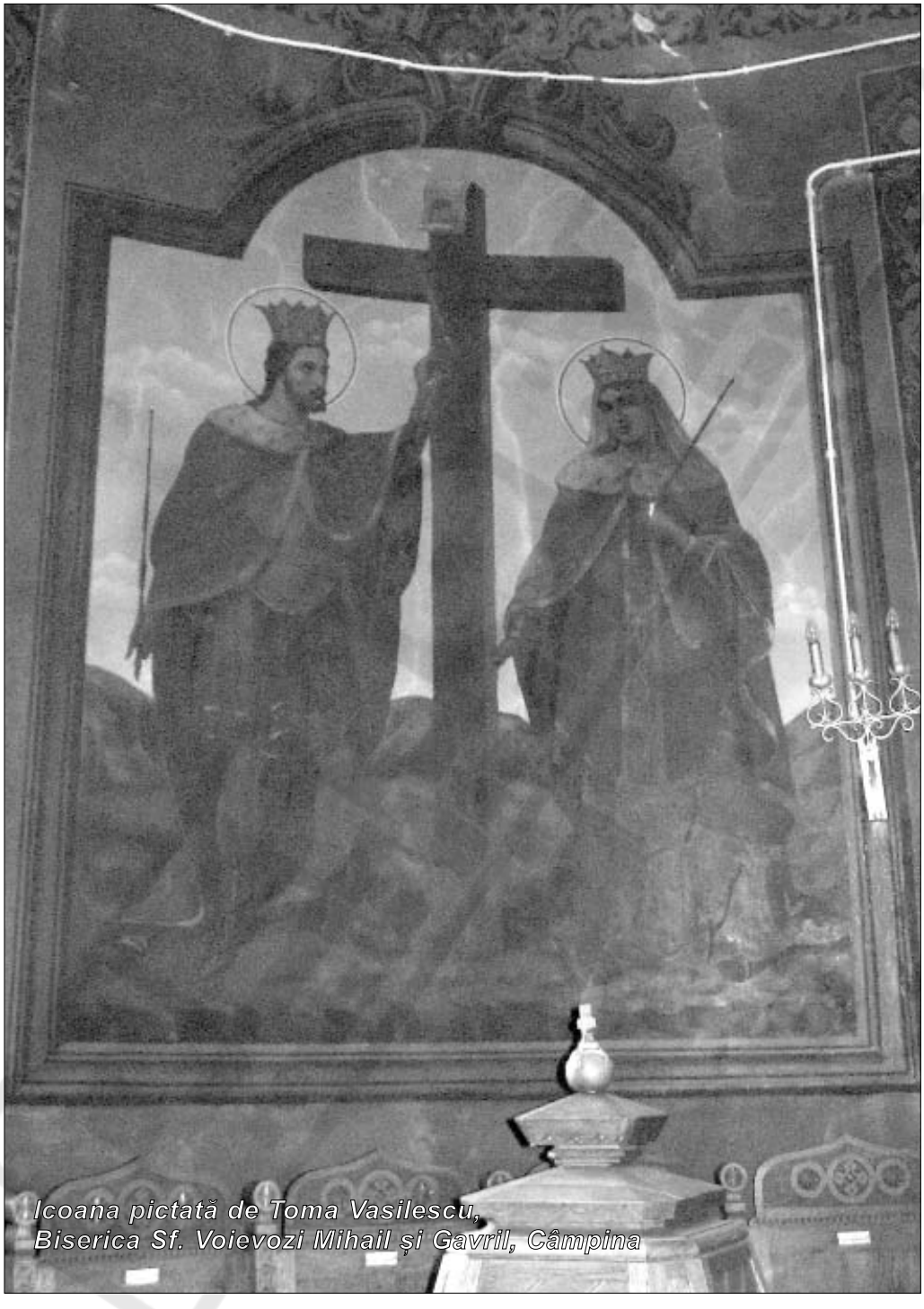
Există însă și date mai detaliate pentru anumite perioade. Astfel, între 1 septembrie 1948 și 7 noiembrie 1949 Securitatea reținuse 23 597 de persoane, 10 152 fiind țărani (4 518 mijlocași, 2 979 săraci, 2 655 chiaburi). O notă-raport din 1 decembrie 1961, care privea situația arestărilor făcute de MAI și procuratură în rândurile țăranilor în anii 1951-1952, menționa 34 738 de persoane: 22 088 erau țărani chiaburi, 7 226 țărani cu gospodărie mijlocie, iar 5 504 țărani cu gospodărie mică. Tot atunci existaseră 438 de procese publice în care fuseseră implicați țărani.

Colectivizarea a fost folosită nu numai ca o formă principală a luptei de clasă la sate; ea a servit și ca un instrument de represiune împotriva unor categorii etnice (sârbi, germani) sau religioase (greco-catolici) devenite indezirabile, în special în regiuni de graniță considerate nesigure. Cu riscul de a repeta informații din alte părți ale acestui Raport, amintim că prin decizia nr. 200/1951 au fost dislocate/deportate din zona frontierei cu Iugoslavia (raioanele Sânnicolau Mare, Timișoara, Deta, Reșița, Oravița, Mehadia), precum și din regiunea Constanța (raioanele Băneasa și Constanța) 10 099 de familii, totalizând 43 899 de persoane. Acestea aparțineau unui variat spectru etnic: români (mulți dintre ei basarabeni, bucovineni și macedo-români, refugiați din teritoriile cedate de România, în 1940, Uniunii Sovietice, respectiv Bulgariei), sârbi, germani etc. În privința apartenenței sociale/profesionale, în majoritate erau familii de țărani, preponderant cu o bună situație materială. Întreaga operațiunea a fost coordonată de o comisie a MAI, în fruntea căreia se găsea generalul Gheorghe Pintilie, ministru adjunct în amintitul minister și șeful Securității. Cu puține bunuri asupra lor, dislocații au fost urcați în camioane și duși la cele mai apropiate gări, de unde cu ajutorul trenurilor de vite și de marfă au fost expediați spre Bărăgan, mai precis în regiunile București, Constanța și Galați, unde s-au constituit 18 comune noi (menționate în documentele Securității drept „comune speciale"): Dropia, Pelicani, Ezerul și Olaru, în raionul Călărași; Măzăreni și Zagna,

în raionul Brăila; Rubla, Schei și Bumbăcari, în raionul Călmățui; Brateș, în raionul Galați; Salcâmi, Valea Viilor, Răchitoasa, Moila Gâldăului, Lătești, în raionul Fetești; Fundata și Viișoara, în raionul Slobozia; Dâlga Nouă, în raionul Lehliu. Lăsați practic în câmp liber, deportații au fost nevoiți să depună eforturi deosebite pentru a supraviețui într-un mediu ostil atât din punct de vedere geografic, cât și social și politic. Nu întâmplător, Bărăganul a primit denumirea de „Siberie a României".

Represiunea partidului-stat împotriva țăranilor era la cote ridicate și la sfârșitul anilor '50. Pentru diverse învinuiri, mii de țărani au fost condamnați la diferite termene privative de libertate, dar și la confiscarea averii, inclusiv a locuințelor, pentru care familiile lor au fost obligate să plătească chirie. Toate aceste fapte sunt demonstrabile prin numeroasele documente produse chiar de hiperbirocrația regimului comunist.

La 18 martie 1959 se aflau în închisori, condamnați sau în anchetă, ori încadrați în „locuri de muncă" 4 625 de țărani. Conform apartenenței politice, 744 fuseseră membri ai Mișcării Legionare, 270 membri ai PNȚ, 167 membri ai PNL, 51 în „alte partide burgheze", 241 în PCR și/sau UTC, 3 152 în „diverse". În lunile următoare datele aveau să sufere ușoare modificări, la 30 mai 1959 găsindu-se în Gulagul românesc 4 928 de țărani. Din punct de vedere politic, 870 fuseseră legionari, 320 țărăniști, 219 liberali, 63 în „alte partide burgheze", 263 în PCR sau UTC, 3.194 cu „diverse" încadrări (2 556 pentru „uneltire contra ordinii de stat și terorism", 24 pentru „trădare de patrie și spionaj", 339 pentru „omisiune de denunț și favorizarea infractorilor", 36 pentru „sabotaj-diversiune în sectorul industrial-agricol-transporturi", 223 la „culte și secte", 58 pentru „răspândire de manifeste și deținere de publicații interzise", 43 pentru „crime contra păcii și umanității", 177 pentru „furt din avutul obștesc etc."). Țăranii reprezentau atunci grupul cel mai important de deținuți politici. La 18 august 1959 se găseau în sistemul concentraționar 5 341 de țărani „contrarevoluționari", 3 686 dintre aceștia fiind condamnați, iar 1 655 în prevenție. Reținerile pe ani arătau astfel: în 1956, 705 țărani; în 1957, 1 308; în 1958, 1 829; în 1959, 1 499. Pentru „amnistie și grațiere" fuseseră propuși 655 dintre arestați, ceilalți 4 676 urmând să rămână în custodia „organelor" represive.

Icoana pictată de Toma Vasilescu,
Biserica Sf. Voievozi Mihail și Gavril, Câmpina